

Guido Belcanto
Den Artist – A’pen – 28/11/2003

“Door die depressie is het kind helaas in mij gestorven.”

“Rond mijn veertigste ben ik in een depressie gesukkeld die bijna drie jaar geduurd heeft, precies omdat ik niet durfde te zeggen wie ik eigenlijk was. De genezing is begonnen toen ik me klaar voelde om het eruit te gooien, ze was voltrokken toen ik het vertelde”.

“Ik wens het mijn ergste vijand niet toe, want je bent eigenlijk dood. Ik kon mijn gedachten niet meer formuleren, niet meer slapen, niet meer naar de wc, een krant lezen was vermoeiend, eten smaakte me niet meer, je ligt in je bed en je vergaat van ellende”.

“Je bent op sterven na dood zonder dat je lichamelijk iets mankeert. Je ‘bestaat’ nog, maar voor de rest is alles afgestorven. Ieder gevoel is weg, iedere fantasie, iedere dagdroom, iedere verwachting. Je bent een plant”.

Hogervermelde fragmenten uit interviews door Betty Mellaerts (De Morgen) en Wilfried Hendrickx (Humo) vormden de directe aanleiding tot dit bijzonder openhartige interview met Guido Belcanto.

Is het verrijkend om uit zo’n diep dal te komen?

Ja en neen. Enerzijds heb ik door die depressie wel geleerd waar mijn grenzen liggen. Vroeger was voor mij ‘the sky the limit’. Ik was een tamelijk overmoedige gast, een ware sturm- und drang- kerel die niet stilstond bij zichzelf en nuchter nadacht over waarmee hij bezig was. Ik liep tegen de lamp. Ik weet nu heel goed wat ik kan, maar vooral wat ik niet kan en wat ik niet moet ambiëren. In die zin is het een verrijking, je leert jezelf veel beter kennen als je zo’n klap van een hamer hebt geïncasseerd. Ik blies vroeger soms véél te hoog van de toren, ik overschatte mijn krachten. In die val van overmoed zal ik nooit meer trappen. Door een depressie leer je gevoel krijgen voor zwarte humor. Dat heeft een weerslag op mijn liedjes; er zit een snik in maar ook een grimmig lachje. Het sarcasme van Loudon Wainwright III vind ik fantastisch. Depressieve mensen zijn meestal ook intelligente mensen. Ze missen de domheid om in de trieste farce van het leven te trappen. De dommeriken zijn dikwijls beter af. Het mindere anderzijds is, dat ik nog maar zelden echt een gat in de lucht spring. Dat gebeurt haast nooit meer. Ik heb de keerzijde van de medaille meegemaakt, helaas kan ik nooit meer ongedwongen gelukkig zijn.

Neem je nu nog medicatie?

Ik neem enkel nog iets om te slapen. Anders kan ik gewoonweg de slaap niet vatten. Ook besef ik nu dat ik een neuroticus ben. Door die depressie ben ik gaan nadenken hoe het vroeger was. Mijn geest blijft steeds doormalen. Ik beleef een eeuwige onrust, ben nooit echt op mijn gemak, kan nooit voor de volle 100% ontspannen zijn. Daarom neem ik slaappillen, zodanig dat mijn lichaam kan volgen. Ik kan dankzij enkele banale geneugtes van het leven, volkse uitingen van amusement, mijn geest laten meegolven door bijvoorbeeld te kijken naar een voetbalmatch op televisie. Bij ons thuis ben ik opgegroeid met de koers te volgen en naar het voetbal te kijken. Van andere cultuurvormen, zoals naar het theater gaan, was absoluut geen sprake.

Iedereen praat over die uitzending in de Rob Vanoudenhoven–reeks met Pantani. Hoe bekijk jij de macht van televisie?

Dubieus en dubbelzinnig tegelijkertijd. Langs de ene kant ben ik Rob Vanoudenhoven erg dankbaar. Als je als artiest nooit met je kop op televisie komt, dan dreig je snel in de vergetelheid te raken. Ik ben nu wel niet iemand die leeft bij de gratie van de media. Maar één keer per jaar op televisie komen en dan in zo'n programma, waar meer dan een miljoen mensen naar kijken een uur lang, dat is gewoon goed voor een paar jaar herkenning in de straat. Er zijn in het huidige tv-landschap geen programma's meer waar je jezelf als mens en als artiest kunt profileren. Zo'n programma als 'Nachtwacht' op Canvas, is iets waar vijftig minuten lang rustig doorgebabbeld kan worden. Jammer genoeg is dit eerder uitzondering dan regel.

In het begin zag ik het programma met Rob helemaal niet zitten. Ik had schrik dat het weer iets ludieks ging worden, waarin ik in een rol werd gewrongen, die niet de mijne is. Eigenlijk is het heel goed meegevallen. Ik heb er een schone fiets en een fijne ervaring aan overgehouden. Dat kunnen ze me niet meer afpakken. Ik word, twee jaar na de uitzending, er nog altijd over aangesproken. De man in de straat komt me vragen of ik mijn fiets nog heb, "hoe is 't met uwe fiets?", en niet "hoe is 't met uw muziek?" Voor de grote massa ben ik de koersfreak, die Pantani ontmoet heeft en die in zijn vrije tijd ook nog fietst. Dat is wel jammer, maar het is zo en niet anders. Anderzijds ben ik als zanger niet volledig in de marginaliteit gesukkeld. Ik merk bij elk optreden dat ik een hondstrouwe aanhang heb. Ook al is er een paar jaar tussen geweest, ze zijn allemaal weer op post. Op zo'n ontroerende trouw kan ik terugvallen, iets wat in deze tijd van steeds maar nieuwe kicks niet meer zo vanzelfsprekend is. Vroeger, wanneer je een fan van The Stones was, dan bleef je fan, je kocht al hun platen, je schakelde niet over naar The Beatles. Ik was een echte, trouwe Stones–fan. The Beatles heb ik altijd te afgeborsteld gevonden, die vond zelfs ons moeder goed. Die trouw in goede en minder goede dagen, da's frappant, dat stemt mij optimistisch. Mijn publiek veroudert niet echt. De mensen die me volgen van in het begin zijn gebleven, maar er komen ook jongere mensen opdagen en dat is hoopvol.

Vertel eens iets meer over je nieuwe theatershow 'Koning & Clochard'

Het is een programma waarin de lach en de traan hand in hand gaan. Waar men het echte levenslied opnieuw ontdekt en geniet van een prachtig idologische zanger en acteur. Ik heb een boek geschreven waaruit ik tijdens de show ter introductie van een song soms fragmenten voorlees. In die zin is het een beetje literair, niet puur muzikaal, maar muziek blijft wel de hoofdbrok. Ik maak nu ook wel echte luisterliedjes; 'Koning & Clochard' zit vol ballads.

Oh Heer
Tekst & muziek: G. Belcanto

*O Heer 't is avond en ik ben beneveld
niemand die belt of spreekt na de biep
ik heb minstens 10 paternosters gepreveld
jij stuurt niemand die je naar 't beeld
van Sofia Loren schiep*

*O Heer misschien hoor jij niet mijn gebeden
door de regen die valt op het dak van mijn kasteel*

*Misschien ben je doof Heer en dat is de reden
dat ik weer naar de fles greep,
ja ik dronk weer teveel*

*Want ik moet voor mezelve een vrouw fantaseren
want jij O Heer stuurt er mij geen
daarom hul ik mezelve in vrouwenkleren
want als jij mij niet helpt, dan maak ik er l*

*O Heer zie mij hier nu eens staan voor de spiegel
een pruik op mijn kop en mijn nagels gelakt
een fata morgana, een droom, een illusie
zij is zo uitdagend, kortgerokt en hooggehakt*

*O Heer kijk naar mij is dit niet verbazend
is dit geen mirakel is dit geen show
ik neem u hier even duchtig te grazen
daarnet was ik man en nu ben ik een vrouw
want ik moet voor mezelve een vrouw fantaseren
want jij O heer stuurt er mij geen
waarom hul ik mezelve in vrouwenkleren
Want als jij mij niet helpt, dan maak ik er l*

*O Heer zie die vrouw ze lacht en ze wiegelt
haar kont in het rond en ze lonkt naar mij
Ik word heet bij het zien van dat wijf in de spiegel
Maar als ik haar wil kussen dan ben ik ze kwijt*

*O Heer ik ben zat en het is ochtend intussen
Vannacht werd ik verliefd – het was een hele kick –
op de enige vrouw die ik niet kan kussen
want die vrouw lieve heer, die vrouw dat ben ik*

*Want ik moet mijzelve in vrouw transformeren
en iedere nacht steelt zij de show
zolang jij er geen stuurt die ik kan begeren
zolang lieve Heer ben ik mijn eigen vrouw
zolang lieve Heer ben ik mijn eigen vrouw*

*Guido Belcanto is een gevoelsmens. Dat heeft zich nog maar eens geuit door de
annulatie van een optreden, als gevolg van een auto-ongeluk van Walter, je
saxofonist.*

Ja, dit jaar hebben we niet opgetreden tijdens de Gentse Feesten doordat Walter drie dagen ervoor met zijn fiets aangereden werd door een auto. Hij kon trouwens niet spelen, ze hebben zijn lip moeten naaien. Ik was daar echt niet goed van, omdat hij zo'n toffe gast is. Ik zie hem gewoon te graag. Hij had een te groot aandeel in onze zomershow. Walter speelde zowat de helft van alle solo-partijen. Als ik met De Libido's naar buiten kom, dan moet het helemaal af zijn, ik wil geen half werk leveren. Helaas heb ik Gent om hogervermelde redenen moeten annuleren. Ik heb wel genoten van de overige optredens, we speelden vaak pure rock & roll. Door het ouder worden, verlies je wel een beetje je schwung, dat heb ik gemerkt tijdens de voorbije openluchtconcerten.

Guido Belcanto doet het nog steeds

De enige, echte koning van het moderne levenslied staat na 15 jaar guerrillastrijd nog steeds in de vuurlinie van het Nederlandstalige chanson. Belcanto zien en horen optreden is telkens weer een (lust)beleving. Zeker wanneer op een zonnige zomeravond, onder de unieke klankoase van een goed gevuld openluchttheater te Deurne, zijn successen mekaar snel opvolgen. Iedere aanwezige wil van Guido, zoals steeds omringd door een aantal rasmuzikanten, hartstochtelijk houden. Ooit droomde hij op een feestje over zijn beroemdheid, de vrouw van de bakker en 'Platina Marina'. In zijn thuisbasis Antwerpen, bracht Guido deze avond wat er van hem verwacht werd. Vooral zijn saxofonist – Walter Baeken – “uit de dood herrezen” – blies de sterren uit de hemel. Guido Belcanto blijft in het Nederlandstalige weltschmerz-genre de enige echte zeerover zonder boot. De symbolen van de katholieke kerk – waarmee opgegroeid – worden (vaak) overwoekerd door zijn obsessie voor seks en plaisir d'amour op zoek naar romantiek. Kijk niet zo diep in mijn ogen wanneer ik met puntschoenen en een zonnebril in Rome bij nacht mijn verjaardag vier, mezelf bevredig met plastic rozen. Al deze gekende nummers werden door Belcanto & zijn internationale showorkest 'De Libido's', als man van lichte zeden professioneel gebracht. Onder de leuze: “Rock 'n Roll en Smartlap are here to stay” schoot de meest scandaleuze en controversiële aller Vlaamse zangers zijn pijlen op het steeds meer enthousiast wordende publiek. 'Op het zeildoek van de botsauto' dreef het zittende publiek zowaar richting dansvloer. De meesten gingen pas goed uit hun bol met de Koelewijn-rocker 'Kom van dat dak af' en Rocco's 'Marina'.

Bart Zegers is als contrabas en basaccordeon een muzikale versterking. Ik ben benieuwd hoe de nieuwe nummers van zijn in het voorjaar 2004 te verschijnen cd zullen klinken. Guido heeft het perfecte lied nog niet geschreven. Vanaf oktober toert Guido Belcanto met het 'Koning en Clochard'-programma tesamen met Lieven Demaesschalck (piano, accordeon) en Bart Zegers door gans Vlaanderen en een stukje Nederland. Ik genoot als voorbereiding, tijdens het schrijven van dit sfeerstukje rond Belcanto's muzikale zwerftocht van heel zijn cd-repertoire. Steeds voeren zijn liedjes je mee achter de schermen van de samenleving, waarin de onfortuinlijke medemens een stem krijgt. Altijd recht voor de raap, soms onverbloemd erotisch. Guido Belcanto zegt hierover: “Iemand móét dit doen, de underdogs een stem geven. Ik wil die iemand zijn.”

Oordeel over zijn cd's:

Speedy King and his Feetwarmers – Breaking up the house – ***

Op zoek naar romantiek (1989) – *****

Plastic rozen verwelken niet (1990) – ****

Plaisir d'Amour (1992) – ****

Zeerover zonder boot (1993) – ***

La comédie humaine (1996) – ****

Man van lichte zeden (1998) – ***

Tache de beauté (2002) – ***

Verzamelaar:

Liefde, lust & leed (2000) – ****

Waar is je liefde voor de muziek ontstaan?

Bij ons thuis hadden we platen van Adamo. In Turnhout was er ook elk jaar, pal voor ons huis, begin september, kermis rond het Robsonpleintje met o.a. als geweldige

attractie: de botsauto's. De platen die ik daar hoorde op twaalfjarige leeftijd zitten nog altijd in mijn lijf: Roy Orbison, Rocco Granata, Françoise Hardy, Michel Polnareff, de jongens van Bonanza, Trini Lopez, Brigitte Bardot ... Ik denk dat je van die hitgevoelige sixtiesmuziek genoeg echo's in mijn muziek terughooft. Dankzij The Rolling Stones leerde ik de originele bluesgasten kennen: Chuck Berry, Muddy Waters, John Lee Hooker, waarvan The Stones covers speelden op hun eerste elpees. In het begin van het Cultuurcentrum De Warande werden er veel bluesoptredens georganiseerd van levende legendes zoals John Lee Hooker, de accordionist Clifton Chenier, Luther Johnson, Freddie King enz... Wij waren ongelooflijk geprivilegieerd als Turnhoutse jongens. Voor mij en mijn broers is dat een ongelooflijke leerschool geweest. Blues is tevens heel eenvoudige muziek, je kunt die liedjes allemaal direct spelen, het zijn maar drie akkoorden. Het heeft niet lang meer geduurd, of m'n broer en ik stonden op een podium met als enige bagage dezelfde drie akkoorden. Daarna vormden wij 'Speedy King and his Feetwarmers', gevolgd door 'De Gigolo's'. Die rock & roll-periode heeft zo'n twintig jaar geduurd. Daarna trok ik naar Antwerpen, ontdekte het nachtelijke kroegleven samen met Jakke de Zeeman en ging er met een hoed rond. In die kroegen is de kiem ontstaan van de latere Guido Belcanto. Mijn roeping heb ik tijdens die periode ontdekt. Ik kon met mijn stem echt mensen pakken. Ik liet vrouwen wenen bij de liedjes van De Zangeres Zonder Naam. Ik meende alles wat ik zong. Het was niet dat we wat smartlappen zongen, om iets folkloristisch op te voeren. We hoorden die levensliederen zelf graag. Het was vrij simpele muziek om te spelen. Het levenslied is onze blues van de Lage Landen. Heel vaak wordt er meewarig over gedaan, door velen zelfs op neergekeken, als kitsch wordt het van de hand gedaan. Het is integendeel een authentieke muziekvorm. Als droevige, sentimentele jongen hield ik daar echt van en kon dat dan ook zingen in de juiste toon, met ontroering tot gevolg. Toen ik besepte dat ik dat kon, is mijne frank gevallen. Eigenlijk is dit het schoonste en het strafste dat er is, dat je als zanger kunt bereiken, dit wil ik blijven doen. Het was een late roeping. Na 32 jaar heb je al wel iets meegemaakt, een paar mislukkingen op liefdesgebied... Een gast die nog nooit miserie gekend heeft kan zo'n liederen niet vertolken. Dan zing je als Koen Wouters van Clouseau.

Een zin zoals 'Als een kus naar tranen smaakt, dan weet ik dat het uur van scheiden slaat' van Jimmy Frey is toch ongelooflijk krachtig en mooi.

Ja, dat is waar. In de zogenaamde, banale smartlap schuilt dikwijls heel veel waarheid.

Daarentegen schrapte Tom Barman 'Het werd zomer' – ooit een hit voor Rob De Nijs – van z'n repertoire, omwille van teveel hilariteit in de zalen.

Toch is dit een goed én sterk nummer. In het milieu van de zogenaamde intellectuelen, die last hebben om hun ware gevoelens te tonen of te uiten, zijn zulke songs niet waardig om door hen geciteerd te worden, laat staan om ze te beluisteren. Hun hart is bedekt door cynisme. Dat is hun probleem.

Leest Guido Belcanto veel?

Ja, en waar ik altijd op terugval zijn de romantische naturalisten van de negentiende-eeuwse literaire wereld zoals Flaubert, Emile Zola, Arthur Rimbaud, Oscar Wilde... Eigenlijk zijn zij ook veredelde smartschrijvers. Vooral Guy de Montpassant schreef schitterende kortverhalen. Over bijna elk verhaaltje van hem zou ik een levenslied kunnen schrijven. Pas heb ik praktisch in één ruk de biografie van Rimbaud door Graham Robb uitgelezen. Deze kanjer van 560 pagina's blijft tot

de laatste blz ongelooflijk boeiend. Al hun levens heb ik bestudeerd, omdat ik echt wil weten wat voor mannen dat waren die zulke mooie dingen bij elkaar hebben geschreven. Als ik een roman lees heb ik altijd een potloodje bij de hand, zoals een echte student. Een zin die mij frappeert onderlijn ik en ik schrijf er soms wat notities bij. Als songwriter en als schrijver probeer je niet anders dan het leven een beetje in kaart te brengen. Door mijn liedjes breng ik als het ware een beetje orde in de chaos van mijn leven.

De platenindustrie ligt momenteel bijna volledig op zijn gat. Geef jij je cd's al in eigen beheer uit?

Ja, of liever half en half. De distributie en promotie laat ik nog aan hen over. Er zijn en blijven wel firma's geïnteresseerd. Ik kan binnenkort zelfs gaan praten met de baas van Virgin. Men is me niet helemaal vergeten, da's hoopvol. Moest er nu geen kat meer naar me omkijken, dan zou ik wel in de put zitten, vrees ik. Ik zal altijd wel blijven optreden, wat ik de laatste tijd weer erg graag doe. Ik kan het nu beter relativëren. mijn lot of mijn leven staat of valt niet met één concert. Vroeger dacht ik altijd van het is alles of niks als ik een podium opstap. Tijdens mijn periode dat ik nog niet helemaal uit mijn depressie was, had ik soms een jointje nodig om te kalmeren. De track is nu veel verminderd. De eerste concerten van 'Koning & Clochard' zijn zodanig meegevallen dat ik terug meer zelfvertrouwen heb. In de schemerzone tussen zwaar en licht depressief heb ik - vaak tegen m'n zin - opgetreden. Dat was de hel. Ik sleepte mij naar die zaal en stond er als een robot op het podium, bomvol medicatie. Ik haspelde zo'n optreden helemaal af op automatische piloot. Ik stond daar gevoelloos mijn ding te doen, afschuwelijk gewoon.

Herinnert Guido Versmissen zich nog bepaalde feiten of anecdotes uit de sixties?

Kastival heb ik nog in korte broek meegemaakt. In Kasterlee, nabij de molen heb ik voor het eerst Pink Floyd en Ferre Grignard zien optreden. Destijds was ik in Turnhout een braaf college lopende leerling met gevoel voor muziek. Ik herinner me nog wel enkele kroegen zoals 't Prutske met Nick Verdick, den Ark, De Ranonkel, de Zwarte Ruiter waar ze Bob Dylan, John Lee Hooker, Johnny Cash, B.B. King, Jefferson Airplane en zo vele anderen draaiden. De Ranonkel heeft zeker z'n authenticiteit bewaard, en in het bijzonder op het gebied van muziek. Dat bruine, gezellige café bezit een ware goudmijn. Niet alleen De Warande, maar ook die geciteerde kroegen hebben me gevormd, me echt goede muziek leren kennen. In De Zwarte Ruiter speelde men ook nog Big Bill Broonzy, zo'n country blues-zanger, fantastisch. Er liepen destijds ook een paar figuren, die enkele jaartjes ouder waren, rond waar we naar opkeken zoals Rob Labbotts, Jef Van Gool van Smoketown Strut. Turnhout was ondanks z'n katholicisme en provincialisme toch wel een goed stadje om groot in te worden. Deze stad heeft mee de figuur Guido Belcanto gemaakt.

Ga je wel eens met vakantie?

Ik ga meestal met fietsvakantie, naar de Alpen of de Pyreneeën. Het is een soort van verslaving om alleen die imposante cols op te rijden. Met andere gasten wordt het vaak competitie, dat ligt niet in mijn aard, ik ben helemaal niet competitief ingesteld. Ik ben ook een paar keer in Latijns Amerika geweest, Peru, twee keer Cuba. Maar eigenlijk hoeft dat niet. Als ik thuis een goed boek lees, ben ik in feite ook op reis en kan ik er zelfs mijn eigen fantasie op loslaten.

Ga je nog films bekijken?

Vroeger ben ik heel vaak naar de cinema geweest, nu kan ik er niet meer zo goed tegen om tussen een groot publiek te zitten. Door het minste gerucht word ik afgeleid, ja zelfs kwaad. Ik ben eigenlijk liever thuis. Ik ben kluizenaar van nature. Ik bouw telkens weer mijn eigen tempeltje, dat niets te maken heeft met de boze buitenwereld. Voor de realiteit deug ik niet, die vind ik te koel, te nuchter, te zakelijk. Ik moet het leven romantiseren, anders kan ik niet goed functioneren. Ik probeer mij te omringen met schoonheid en symbolen. Ik leef gelukkig tussen mijn objecten, relikwieën, portretten, m'n boeken, m'n instrumenten... alles heeft zijn betekenis. Als ik hier buitenstap, zie ik alleen: schijnheiligheid, leugen, agressie, bedrog en onoprechtheid, daar deug ik niet voor. En omgekeerd. Verhuizen is bij mij steeds een herstellen van mijn universum.

Ik woonde jarenlang in de Leopold Dewaelstraat (Op het Antwerpse Zuid, nabij het museum voor Schone Kunsten) en heb het trendy-gebeuren op gang zien komen hier op het Zuid. Hoe langer hoe minder had ik nog affiniteit met de buurt. Om creatief te zijn moet je kunnen opgaan in je omgeving. Ik heb mij de laatste tijd rot zitten ergeren over de nu heersende mentaliteit, dat erbij willen horen, een hoop gedoe om niks eigenlijk. Mijn eerste adres in 't stad was in de Provinciestraat, daarna ben ik verhuisd naar de Somersstraat, vlakbij de Zoo, waar ik ongeveer vier jaar heb gewoond.

Mijn Noord-Afrika Periode

Toen mijn zangcarrière na vijf jaar miserie plots begon te marcheren, was ik gehuisvest in een obscure volksbuurt ergens achter de dierentuin in Antwerpen. De wijk werd bewoond door een bizarre mengelmoes van mensen van alle rassen en nationaliteiten. In de buurt van mijn adres was een joodse kleermaker gevestigd naast een Pakistaans kruidenier. Twee meter verder was er een Oostenrijkse madam die een droogkuis openhield en daartegenover was een kapsalon voor negers. De Marokkaanse beenhouwer concurreerde met zijn 20 meter verder gelegen Vlaamse collega en op de hoek van mijn straat had je Rudy's Tavern, een zieltoegend café waar om 10u 's avonds gewoonlijk nog 2 of 3 zatlappen hun frustraties verzopen bij een valse blondine. Het was er een internationaal sfeertje. In mijn straat rook het naar uitlaatgassen, hondendrollen, alcohol en couscous. En altijd verkeersproblemen.

Ik woonde in het markantste huis van allemaal: het was een oud, vervallen herenhuis met een gevel die niet had misstaan in een snobistische Art-Nouveau-buurt. Het was een huis met karakter. Het had iets onheilspellends. Het dwong respect af. Toen ik het interieur voor de eerste keer zag, had het veel weg van een zwijnenstal maar toch voelde ik direct dat de muze hier graag op bezoek zou komen. Het was een vervallen kasteel temidden van de stadsjungle. Op het gelijkvloers bevond zich een inrijpoort voor oude kleren die gerund werd door drie Kroaten. Uit die voddenmassa heb ik ooit eens een prachtig kostuum opgevist waarmee ik lange tijd mijn tv-optredens heb verzorgd. Op de derde verdieping hingen de ramen uit hun hengels en zeeke de regen langs alle kanten binnen. Onbewoonbaar. Op de tweede etage woonde mijn Marokkaanse medemens Ali Morabit en zijn vrouw met hun 5 kleine kinderen op een oppervlakte van +/- 70m². Ook onbewoonbaar. Ik woonde op het eerste en ik had meer geluk. Enkel in mijn keuken en doucheruimte was het een krottoestand. In mijn woonkamer en slaapkamer zat ik droog. Ik at, dronk, schreef, componeerde, telefoneerde en streek mijn hemden aan één en dezelfde tafel. Die kwam van het Leger Des Heils zoals al de rest van mijn meubelen behalve degene die ik nog had gekregen van mijn moeder of uit containers had gevist. Aan de muur

hingen kitsch-prenten en foto's van mijn zangcarrière. De living was een grote ruimte van 10 meter op 4 met een hoog plafond en een verweerde parketvloer. Er was een open haard die des winters dagelijks dienst deed. Elke dag stroopte ik de buurt af op zoek naar brandhout. Als je dicht genoeg bij het vuur ging zitten, dan had je het warm. Het was een krotwoning maar mét sfeer, een sfeer die je toeliet de buitenwereld te vergeten zodra je er binnenstapte. Zoals gezegd was de verkrotting het ergst in de keuken en de douche waar ook de wc stond. Op een nacht kwam ik thuis van een optreden en ik wilde eens lekker gaan schijten. Dat goede voornemen kon echter niet plaatsvinden want mijn wc lag totaal in puin. Er schoot helemaal niks van over, alleen een hoop brokstukken. Het was een rotzooi van jewelste. Boven de plek waar eens de pot had gestaan, gaapte in het plafond een gat van 1 vierkante meter waardoor ik los kon kijken in het appartement van mijn bovenburen. Ik had geen kans om mij te ontlasten en daarom ging ik maar mijn ding doen in Rudy's Tavern op de hoek. De volgende dag ging ik eens informeren bij Ali wat er gebeurd was. Hij zag er miserabel uit. Zijn hoofd zat helemaal in het verband, hij had een kapotte lip en een blauw oog en hij liep op krukken. 'Drama, drama!' huilde hij. Het verhaal kwam er uit. Hij had zitten schijten op zijn wc die zich vlak boven de mijne bevond; toen was de vloer ineens ingezakt en hij was met pot en al een verdieping lager gestort. Ik dacht : 'wat een verdomde chance dat ik op dat ogenblik niet op mijn wc zat!' Ik zou dit verhaal niet eens hebben kunnen navertellen. 'Ik zag de krantentitels al : Guido B., de beroemde chansonnier verpletterd door neerstortend toilet van bovenbuurman. Op slag dood. Roemloos einde voor de koning van het Vlaamse levenslied.

Korte tijd later werd er ingebroken in mijn flat. Mijn koersvelo werd gejat, mijn radio, pick-up en een hoop prachtige platen. Deze gebeurtenissen waren voor mij het sein om andere oorden op te zoeken. Ik heb mij toen teruggetrokken in een bungalow in de bossen, ver weg van de steeds krankzinniger wordende stad. Maar toch bewaar ik de beste herinneringen aan dat krotterige stadskasteel, aan de vele amoureuze momenten die ik er heb beleefd, aan de vele liedjes die ik er heb gemaakt en aan mijn Marokkaanse burens die héél, héél lieve mensen waren. Het was een mooie periode in mijn leven, de periode dat ik bekend werd als nieuw zangfenomeen in Vlaanderen en Nederland. Wonen, leven en werken in die buurt, het heeft me verrijkt. Het heeft absoluut bijgedragen tot mijn glorie en succes.

Uit: Koning en Clochard – Guido Belcanto – Kingkong Books: www.kingkong.be

Heb je literaire ambities?

De meeste van mijn pas gebundelde columns noem ik geen literatuur. Ik heb ze destijds voor De Morgen geschreven. Ik moest het niet ver gaan zoeken, elke dag maakte ik wel wat mee. Literatuur is per definitie een roman schrijven en dit sluit ik voor de toekomst zeker niet uit. Ik denk wel dat er een boek in mij zit. Maar dan moet ik minstens een half jaar verlof nemen en gelijk een geobsedeerde gek heel intens en afgesloten van de buitenwereld beginnen werken. Ik denk dat ik een heel interessant verhaal zou kunnen vertellen. Over een man die geobsedeerd is door de vrouw in hem. Een seksuele obsessie, waar ik een soort van thriller van kan maken.

Volgens een Chinese wijsheid zou een man drie dingen in zijn leven dienen te volbrengen: een kind maken, een boom planten en een boek schrijven. Ben je er bijna?

Voor die boom planten vind ik mooi. Kinderen heb ik al lang en genoeg. Een boek schrijven daar ben ik nog niet aan begonnen, maar wel heb ik al acht platen

gemaakt. Ik heb mijn best gedaan. Ik wil nog zeker 25 jaar vruchtbaar leven. Ik begrijp niet dat men oude, versleten mensen kost wat kost in leven wil blijven houden. Tja, het brengt geld op zeker. Ik vind het een schande voor een beschaafd land dat euthanasie nog niet algemeen geaccepteerd is. Vroeger bij de indianen trok een oude man zich terug uit zijn stam omdat hij voelde dat hij van geen nut meer was. Hij voelde dat zijn einde naderde, trok zich in alle eenzaamheid terug op een berg om daar in alle rust te gaan sterven. Dat is pas beschaving. Er bestaat een zelfmoordpil. Waarom kunnen zelfmoordkandidaten die niet krijgen? Waarom moeten mensen nog altijd die moeite doen met een koord, of zich gaan verdrinken met een steen om hun nek, of zich werpen onder een auto of trein? Dat is pas pure horror. Waarom? Er is een pilleke dat de mensen kan doen afscheid nemen.

Luc Stabel